

Long John Baldry (Bert Lek)

MOULIN BLUES

Ospel/Feesstent/1/5/93
publiek: ruim 5000

Waarom maakt iemand een autorit van twee uur voor dit op papier als een lappendeken ogende festival? En waren bepaalde acts twee dagen eerder niet ook op de Koninginnenach te zien en sommige andere wat langer geleden niet nog veel dichterbij huis?

Voor **Johnny Pinetree**, hoewel even geschoolde als gedreven muzikanten, in ieder geval niet. Die komen we in de kleinere gelegenheden nog wel eens tegen. Daarbij leken de Tex-Mex-klanken van deze Amsterdamse Texas Tornados mij te frivol voor deze door zwart-wit tinten gedomineerde traditie.

Voor loser annex zuipschuit **Long John Baldry** had ik de Bluesmobiel nog niet eens gestart! Een artiest wiens pers het anno '93 nòg moet hebben van zijn links met Julie Driscoll en Rod Stewart, kon nooit veel soeps zijn. Daarbij had zijn hippie-uterlijk (verwaarloosd lang haar, onbestemde snoer- en baardgroei, strohoed, Zeeman-shirt) me altijd tegen hem ingenomen. Maar voor deze

vooroordelen had Baldry tegengif bij zich: een onverwacht krachtige Omar Dykes-stem met Beefheart-achtige wendingen in het hoog, een gedrilde, zij het net zo ongeregeld ogende band en een slim draaiboek. Hoe schitterend zijn stem ook was, hij overdoseerde 'm niet en gunde zich de ene na de andere slomp-pauze. Diverse nummers liet hij dan ook over aan zangeres Kathi McDonald (zie: 'Exile On Main Street'), die trouwens net zo'n scheur kon opentrekken. Het keiharde en loepzuivere duet met Baldry in de Willie Dixon/Koko Taylor-klassieker 'Insane Asylum' joeg dan ook geheel onverwacht het kippevel over m'n sodemieter. Vanaf dat moment kon met andere oren worden geluisterd.

Block 87 (Jul. - Aug 1993)